

Iania odottamassa

Joshua J. Perkey

kirkon lehdet

Perustuu tositahtumaan

"Mitä minulle on tapahtunut?"
Ian kysyi.

"On hauska olla yhdessä Nyt täällä Alkeisyhdistyksessä"
(Lasten laulukirja, s. 130).

Kun Ian heräsi, hän kuuli äitinsä laulavan. Laulu oli "Mua Jeesus rakastaa". Se oli Ianin lempilaulu Alkeisyhdistyksessä! Hän alkoi laulaa sitä äidin kanssa.

"Sinä olet herännyt!" äiti sanoi. Äiti hymyili silmät kyyneleissä. Ian näki, että isä istui hänen vieressään. Isäkin näytti iloiselta.

"Minä olen laulanut lempilaulujasi sinulle joka päivä", äiti sanoi.

Ian hymyili takaisin – mutta hänen päähänsä sattui. Itse asiassa häneen sattui kaikkialle, varsinkin hänen jalkaansa.

Ian katsoi tarkasti ympärilleen. Hän ei ollut kotona. Hän makasi metallisängyssä vieraassa huoneessa. Sitten hän näki sairaanhoitajan ja monia muita sänkyjä lähitöllä. "Tämän täytyy olla sairaala", hän ajatteli.

"Mitä minulle on tapahtunut?" hän kysyi.

Äidin kasvoille tuli surullinen ilme. "Sinä olit pahassa onnettomuudessa. Pääleski kaatui metallipiortti. Olet ollut sairaalassa kaksi viikkoa, mutta sinä paranet kyllä."

Kaksi viikkoa! "Vau, se on pitkä aika olla unessa", Ian ajatteli. Viimeinen asia, jonka hän muisti, oli se, kun hän oli kirkolla harjoittelemassa Alkeisyhdistyksen ohjelmaa...

Voi ei! Se ohjelma!

"Jäinkö minä pois Alkeisyhdistyksen ohjelmasta?" Ian kysyi. Hän oli odottanut sitä innokkaasti pitkän aikaa! Hän piti laulamisesta ystäviensä kanssa.

Äiti hymyili pudistaen päätään. "Ei, et sinä jäänyt. Seurakunta päätti lykätä ohjelmaa, kunnes heräisit, jotta voisit osallistua siihen."

"Ihanko totta?"

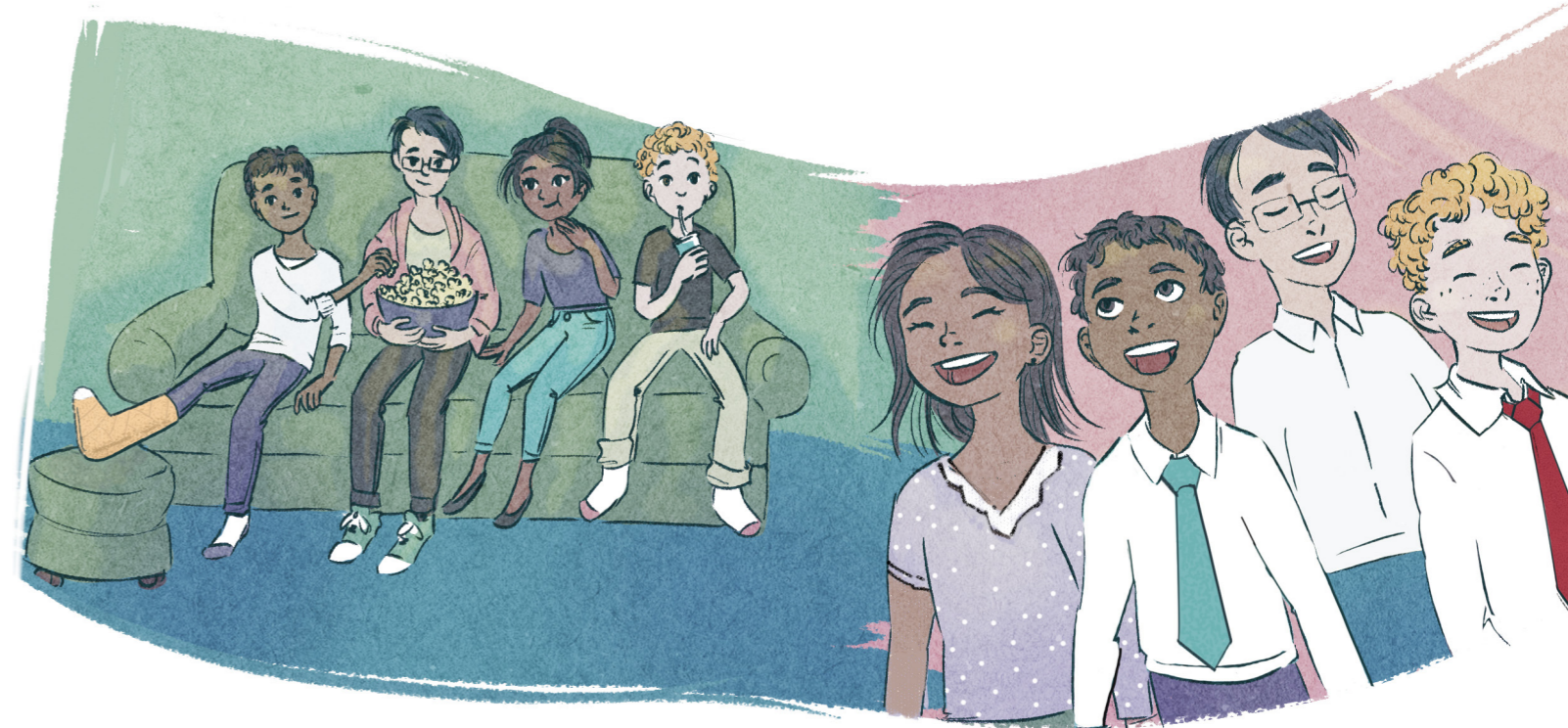
"Ihan totta", isä sanoi. "Kaikki Alkeisyhdistyksen lapset pyysivät piispaa odottamaan. He halusivat, että sinä olet mukana. He tiesivät, kuinka innoissasi olit ohjelmasta tänä vuonna."

Ian oli iloinen siitä, että hän voisi yhä osallistua Alkeisyhdistyksen ohjelmaan. Mutta ensin hänen piti

"Pystytkö jo kävelemään?" Chaís kysyi.

"En tiedä", Ian sanoi.

"No kokeillaan", Chaís sanoi. Hän auttoi Iania nousemaan seisomaan. Varovasti Ian laski jalkansa maahan. Hän siirsi vartaloaan eteenpäin. Hän seisoi yhä! Se oli hänen ensimmäinen

parantua. Ja se vei pitkän aikaa. Hänen oli oltava sairaalassa vielä jonkin aikaa. Kun hän vihdoinkin pääsi kotiin, hän ei pystynyt kävelemään eikä leikkimään.

Mutta hänen ystävänsä saivat tulla hänen luokseen. Ian kysyi heiltä koulusta ja kirkosta. Ja he kysyivät häneltä, milloin hän tulisi takaisin.

"Vasta sitten kun jalkani on parempi", hän kertoi heille. "En pysty vielä kävelemään."

Lokakuu vaihtui marraskuiksi, ja hitaasti Ian tuli parempaan kuntoon. Yhtenä päivänä hänen ystävänsä kutsuivat hänet katsomaan elokuvaa kanssaan. Ianin äiti ja isä autoivat häntä pääsemään katsomaan sitä.

"Sattuuko jalkaasi vielä?" hänen ystävänsä Chaís kysyi.

"Kyllä", Ian sanoi. "Mutta se tulee joka päivä paremmaksi."

askeleensa yli kuukauteen! Kaikki taputtivat.

"Se tarkoittaa, että voit tulla takaisin kirkkoon!" Chaís sanoi.

Ja hän oli oikeassa. Muutaman viikon päästä Ianin jalkaan ei enää sattunut. Lääkärit poistivat kipsin hänen säärestään ja panivat tilalle tuen. Kun sunnuntai tuli, oli Alkeisyhdistyksen ohjelman aika.

Sakramenttikokouksessa Ian käveli kappelin etuosaan ystäviensä kanssa. Hän seisoi suorana ja hymyili äidilleen ja isälleen. Laulujen aikana hän lauloi niin lujaa kuin pystyi. Kun oli hänen vuoronsa, hän seisoi mikrofonin luona ja lausui todistuksensa. Hän oli kiitollinen Alkeisyhdistyksen ystävistään. Ja hän oli iloinen siitä, että saattoi sittenkin osallistua Alkeisyhdistyksen ohjelmaan. ●

Tämän kertomuksen poika asuu Dominikaanisessa tasavallassa. Lue seuraava artikkeli, niin saat tietää lisää tästä maasta!